

efektivně ještě držela cenné papíry jako zástavu za pohledávku z diferencních obchodů a bylo žalováno na vydání této zástavy, pak žaloba mohla by míti úspěch, neboť co bylo dáno k upevnění obchodu neplatného, může býti žádáno zpět. Zde však banka použila, a to právem, svého práva ručení zástavu realizovati a z výtěžku se uspokojila, takže tím bylo plněno na obligaci naturální a nemůže býti to, co bylo plněno, žádáno zpět (§ 1432 obč. zák.). Nerozhoduje, že nejde o přímé placení, nýbrž o uspokojení naturální obligace prostřednictvím realizace zástavy dobrovolně dané.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Skutkovým a právním důvodem žalobního nároku bylo také to, že šlo o obchody diferenční. Odvolací soud správně vycházel z názoru, že diferenčním obchodem mezi stranami ujednaným byla založena naturální obligace, tedy závazek nezažalovatelný. Bylo-li však k uspokojení této naturální obligace plněno — ať se to stalo přímo nebo nepřímo jako v tomto případě zřízením ruční zástavy — a stal-li se její prodej ať podle čl. 311 obch. zák. nebo podle předpisu občanského práva (arg. z § 1371 obč. zák.), nemůže toto plnění býti požadováno zpět (§ 1432 obč. zák.). Dovolání neprávem buduje na tom, že prý cenné papíry měly býti jenom zástavou nebo že měly sloužiti jenom k zajištění, protože podle pravého stavu věci nemůže býti o tom pochybnosti, že papíry byly vlastně ve skutečnosti podle shodné vůle stran vkladem do hry, bez něhož by se ve hře nebylo pokračovalo. Co však bylo do hry vloženo, nemůže býti žádáno zpět podle § 1271 obč. z. o. v případě prohry. Žalobkyně nebyla by tedy směla právem požadovati ani vrácení oněch složených a prohraných papírů a nemůže se tedy domáhati ani výtěžku z jejich prodeje.

Čís. 15536.

Propustil-li zaměstnavatel, nemaje důležitého důvodu, předčasně zaměstnance a nedostal-li tento podporu v nezaměstnanosti, může se zaměstnanec domáhati na zaměstnavateli náhrady způsobené mu tím škody. Nesejde na tom, že zaměstnanec neupozornil odborovou organizaci na nesprávnost důvodu svého propuštění z práce.

(Rozh. ze dne 23. října 1936, Rv I 1231/36.)

Žalobkyně se domáhá na žalované firmě zaplacení zažalované částky jako náhrady škody proto, že ji žalovaná firma dne 21. prosince 1933 bezdůvodně propustila a v přihlášce o podporu v nezaměstnanosti (§ 4 vlád. nař. ze dne 29. srpna 1934 čís. 186 Sb. z. a n.) uvedla, že žalobkyně byla propuštěna podle § 82 živn. ř., což mělo za následek, že za-

lobkyni nebyla odborovou organizací přiznána podpora v nezaměstnanosti za dobu od 17. února 1934 do 18. května 1934 v požadované výši. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl. **O d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Propustil-li zaměstnavatel, nemaje důležitého důvodu, předčasně zaměstnance, může se tento podle § 1162 b) obč. zák. domáhati kromě platu náležejícího mu podle smlouvy za čas až do skončení pracovního poměru — ať skončil uplynutím smlouvené doby nebo po řádné výpovědi uplynutím výpovědní lhůty — též náhrady další škody neoprávněným propuštěním mu vzniklé. O takový případ tu jde, ježto nároku na podporu v nezaměstnanosti nemá, kdo byl vlastní vinou propuštěn ze zaměstnání (§ 5 č. 4 zák. č. 267 ai 1921 Sb. z. a n. v doslovu zák. č. 74/30 Sb. z. a n.). Nesejde na tom, že přihláška, o níž jde, byla vyhotovena teprve po skončení pracovního poměru žalobkyně, ani že v přihlášce byl ověřen důvod rozvázání pracovního poměru zaměstnavatelem, neboť důvodem uplatňované náhrady škody nebyl a není obsah přihlášky, jež odpovídal a musil odpovídati stavu věci, jak se skutečně udál, nýbrž tvrzené porušení pracovní smlouvy. V souzené věci žalobkyni přisouzena náhrada za výpovědní lhůtu v částce 180 Kč, ježto byla žalovanou firmou dne 20. prosince 1933 bez důležitého důvodu podle § 82 lit. f) živn. ř. propuštěna z práce. Žalovaná firma je tudíž žalobkyni práva z další škody jí tímto neoprávněným propuštěním vzniklé a žalobou vymáhané za ztrátu podpory v nezaměstnanosti. Nesejde na tom, zda žalovaná v době, kdy vyplnila přihlášku o podporu v nezaměstnanosti, věděla či nevěděla, že propustila žalobkyni neoprávněně, neboť její zavinění spočívá v tom, že žalobkyni propustila bez důležitého důvodu a toto propuštění zavdalo příčinu k tomu, že žalobkyně podle svrchu dotčených předpisů nemohla obdržeti spornou podporu, takže je tu příčinná souvislost mezi zaviněním firmy a nastalou škodou. Nesejde ani na tom, že žalobkyně neupozornila svoji odborovou organizaci na domnělou nesprávnost důvodu svého propuštění z práce, ježto důvod rozvázání pracovního poměru musí býti v přihlášce ověřen zaměstnavatelem a nelze jej nahraditi ani oznámením žalobkyně, ani vlastním šetřením výboru organizace. Žalobkyni nelze tudíž přičítati zavinění ani spoluzavinění proto, že neuvědomila organizaci, že propuštění jest sporné a není tu rozporu se spisy, nepřihlížel-li odvolací soud k této části přednesu žalované firmy, ježto nemá významu pro posouzení věci.

Čís. 15537.

Neodporuje dobrým mravům ani předpisům zákona o pensijním pojištění čís. 26/29 Sb. z. a n. úmluva, podle níž byl zaměstnanec po třicetipětileté službě ponechán nadále v aktivitě pod podmínkou, že odvede zaměstnavateli vždy pensijní a starobní důchody pensijním ústavem mu vyplácené.

(Rozh. ze dne 23. října 1936, Rv I 1849/36.)